

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.338/2012/7. szám

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a Dr. Buglos Katalin Ügyvédi Iroda által képviselt "felszámolás alatt" felperesnek a Madlovits és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű, a Madlovits és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt III. rendű, a dr. Hulényi Balázs jogtanácsos által képviselt IV. rendű, a főosztályvezető által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Igazgatósága V. rendű, a Perlaki Ügyvédi Iroda által képviselt VI. rendű, a Dr. Nyilas Ügyvédi Iroda által képviselt VII. rendű, és a Pongrácz & Társai Ügyvédi Iroda által képviselt VIII. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Fővárosi Bíróságon 22.G.40.007/2010 számon indított perében, a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.124/2012/6. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperesek által 70. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult felülvizsgálati eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I-II. rendű alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg 15 napon belül a felperes részére 500.000 (Ötszázezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Az I-II. r. alperesek teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes egyetlen részvényese az alapítástól kezdődően a III.r. alperes volt, aki az igazgatóság elnökeként önálló cégjegyzési jogosultsággal rendelkező képviselő is volt.

A felperes ellen 2004. március 29-én nyújtottak be felszámolási kérelmet adótartozás végrehajtása eredménytelenségére hivatkozással. Az eljárásban hozott felszámolást elrendelő végzést a Fővárosi Ítéltábla 2006. február 14-én kelt végzésével hagyta helyben. Erre az időpontra azonban az adós ellen 2004. december 17-én benyújtott kérelem alapján a Fővárosi Bíróság a 25.Fpk.01-04-006047. számú eljárásban jogerőre emelkedett végzésével a felszámolást 2006. február 1-én megindította, melynek Céglönyben való közzétételére 2006. április 13-án került sor.

Időközben a cégbíróság a felperes ellen 2003-ban indított törvényességi felügyeleti eljárásban 2004. december 8-án kelt végzésével a felperest eltiltotta a további működéstől, megszüntnek nyilvánította és végelszámoló kijelöléséről rendelkezett. A felperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla a végzést 2005. április 21-én helybenhagyta, ettől az időponttól kezdődően a felperes - felszámolásának megindulásáig - végelszámolás alatt állt.

*

A felperes, mint eladó és az I.r. alperes, mint vevő között 2004. április 30-án adásvételi szerződés jött létre a felperes tulajdonában álló ... hrsz-ú ingatlan megvásárlására 52.000.000 Ft+ÁFA vételárért. Az adásvételi szerződés 2. pontja szerint a vételár megfizetése megtörtént, azonban erre ténylegesen nem került sor. Az adásvételi szerződést a felperes képviseletében a III.r. alperes írta alá, aki az adásvételi szerződés megkötésének időpontjában az I.r. alperes élettársa volt. A tulajdoni lap tanúsága szerint az ingatlanra az I.r. alperes tulajdonjogát bejegyezték, a IV.r. alperes javára jelzálogjogot jegyezték be, valamint a IV, V. és VIII.r. alperesek javára végrehajtási jogokat tüntettek fel.

*

A felperes 2005. január 21-én adásvételi szerződéssel a kerületi önkormányzattól megszerezte a Hrsz. alatt nyilvántartott 111 nm Iroda megjelölésű ingatlant oly módon, hogy az önkormányzat tulajdonában, de a felperes bérletében volt egy másik ingatlan, melyet a felperes visszaadott az önkormányzatnak és a bérleti jog megszüntetéséért járó összeget a vételárba beszámították. A bérleti jog ellenértékét és a vételárat egyezően 15.984.000 Ft+ÁFA összegben határozták meg. A felperes - képviseletében a III.r. alperes - 2005. február 9-én kelt adásvételi szerződéssel a ... ingatlant eladta a II.r. alperesnek 16.000.000 Ft vételárért, a szerződés szerint a vevő az okirat aláírásával egyidejűleg a fenti

vételárat kifizette. A II.r. alperes a III.r. alperes lánya, a II.r. alperes a vételárat a felperesnek nem fizette meg. A II.r. alperes tulajdonjogát 2005. február 15. napjával bejegyezték az ingatlanra.

A II.r. alperes tulajdonjogát az ingatlanról 2009. február 16-án törölték, a VI.r. alperes tulajdonjogát adásvétel jogcímén bejegyezték, a VII.r. alperes javára jelzálogjog, elidegenítési és terhelési tilalom került bejegyzésre.

*

A felszámoló feljelentése alapján a III.r. alperes ellen indult büntető eljárásban a bíróság adócsalás büntette miatt a vádlott bűnösségét megállapította. Ennek alapjául a felperes tulajdonában volt ... ingatlan értékesítésével kapcsolatos azt a magatartást jelölte meg, hogy a III.r. alperes az adókötelezettség megállapítása során az értékesítés tényét nem vette figyelembe, ezzel az adóbevételt 13.000.000 Ft-tal csökkentette. A bíróság azt is megállapította, hogy a felperes társaság könyveiben a III.r. alperes nem tüntette fel a ... ingatlan értékesítését.

*

A felperes az eljárás során többször módosított keresetében elsődlegesen a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991. évi IL. törvény (Cstv.) 40.§ (1) bekezdés a) és b) pontjára alapította kérelmét, és hivatkozott arra, hogy a III.r. alperes valamint az I. r. és II.r. alperesek között hozzátartozói viszony állt fenn a szerződéskötések időpontjában.

Keresetét másodlagosan a Ptk.200.§ (2) bekezdésére, illetve harmadlagosan a Ptk.203.§-ára alapította. Hivatkozott a Ptk.207.§-ára is azzal, hogy a szerződő felek az adásvételi szerződéssel ingyenes, illetve fedezetelvonó szerződést lepleztek.

Az I.-II.r. alperesekkel szemben a fenti jogcímeken megállapítandó érvénytelenség esetén az eredeti állapot helyreállítását kérte oly módon, hogy a bíróság rendelje el a felperes tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba való visszajegyzését.

A többi alperest az eredeti állapot helyreállításának, illetve a javukra bejegyzett jogok törlésének tűrésére kérte kötelezni.

Az alperesek kérték a kereset elutasítását.

Az elsőfokú bíróság a ... ingatlanra vonatkozóan elrendelte az I.r. alperes javára bejegyzett tulajdonjog, a IV.r. alperes javára bejegyzett jelzálogjog és végrehajtási jog, továbbá az V.r. alperes javára bejegyzett végrehajtási jog törlését és az ingatlanra vonatkozó tulajdonjogának eredeti állapot helyreállítása címén a felperes javára történő bejegyzését. A ... ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződést hatályossá nyilvánította és kötelezte a II.r.

alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 16.000.000 Ft-ot és ennek kamatait. A III., VI-VIII.r. alperesekkel szemben előterjesztett keresetet elutasította, és rendelkezett a perköltség viseléséről.

A Cstv. 40.§-ára alapított kereseti kérelem tekintetében megállapította, hogy a felperes a reá alkalmazandó szubjektív határidőt elmulasztva terjesztette elő a kereseti kérelmet, ezért a bíróság a szerződés érvénytelenségét ezen a jogcímen nem vizsgálhatta.

A másodlagos keresetet a színlelttség, illetve a szerződések nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközése jogcímen vizsgálta. Megállapította, hogy a vételár kiegyenlítése nem történt meg, az I-II.r. alpereseknek ellenérték fejében történő tulajdonszerzési szándékuk nem volt. A színlelés kiterjedt a vételárak megfizetésére vonatkozó nyilatkozatokra is, anélkül tettek a peres felek nyilatkozatot a vételár kiegyenlítéséről, hogy az megtörtént volna. Mindebből arra a következtetésre jutott, hogy a felek a színlelt adásvételi szerződéssel a perbeli ingatlanok tulajdonjogának ingyenes átruházására vonatkozó szerződésüket leplezték, a bíróságnak ezért a szerződést a leplezett szerződés alapján kellett megítélni. E leplezett szerződésekre vonatkozóan pedig megalapozottnak találta azt a kereseti kérelmet, hogy a szerződések a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközésük miatt semmisek, azaz érvénytelenek.

Álláspontja szerint a Cstv. 40.§ (1) bekezdése - mivel a szerződés meghatározott feltételek fennállása esetén történt megtámadhatóságát szabályozza - nem minősül a Ptk. 200.§ (2) bekezdése szerinti semmisség tekintetében lex specialisnak, s ezért nem osztotta a BDT2007.1686. számú eseti döntésben kifejtett álláspontot. Eszerint, a jóerkölcsbe ütközés miatti semmisség megállapítására irányuló kereseti tényállításnak - ha ez a Cstv. 40.§ (1) bekezdésében foglalt valamelyik tényállás elemeit is magában foglalja -, olyan egyéb hivatkozást is tartalmaznia kell, melyből megállapítható, hogy a szerződés tartalma, célja vagy joghatása nyilvánvalóan sérti a társadalom kialakult erkölcsi ítéletét.

Hivatkozva az EBH2003.956. számú eseti döntésben kifejtettekre megállapította, hogy a perbeli szerződéseket a felperes a III.r. alperesnek, mint a felperes egyedüli tulajdonosának és tisztségviselőjének a közeli hozzátartozójával kötötte meg. A ... ingatlannál a felperessel szembeni adóvégrehajtási eljárás már folyt, a ... ingatlant pedig a felperes kifejezetten azért szerezte meg, hogy annak tulajdonjogát a III.r. alperes gyermeke, a II.r. alperes részére átruházza. Az adásvételi szerződés megkötése előtt a felperessel szemben első fokon a felszámolást már elrendelték, de az ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő.

Az adásvételi szerződések megkötésével elérni kívánt cél az volt, hogy az ingatlanok ingyenesen a felperes részvényesének

hozzátartozói tulajdonába kerüljenek. Ez a cél önmagában sérti a társadalomban kialakult erkölcsi normákat és a szerződés egyidejűleg alkalmas volt a felperes hitelezőinek kijátszására.

Hivatkozott arra is, hogy az adásvételi szerződések a gazdasági társaságok működésére vonatkozó szabályok kirívóan durva megsértése mellett kerültek megkötésre. Ilyennek minősült a ... ingatlan tekintetében az ÁFA bevallásban történő feltüntetés elmaradása, illetve a ... ingatlan esetében a felszámolást elrendelő végzés ellen benyújtott fellebbezést követően megszerzett ingatlan napokon belüli színlelt szerződéssel való átruházása a felperes tulajdonos-képviselője egyeneságbeli rokona részére.

A szerződések nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző voltát az I-II.r. alperesek felismerhették abból, hogy színlelt szerződést írtak alá, és a vételár kiegyenlítéséről a valóságnak meg nem felelő nyilatkozatot tettek.

Mindezek alapján a Ptk.237.§-a szerint a bíróság a szerződések érvénytelenségére tekintettel rendelkezett az érvénytelenség jogkövetkezményeiről.

Az I.r. és II.r. alperesek fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyta, és kötelezte az alpereseket a perköltség viselésére. Úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a döntése alapjául szolgáló tényállást, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is.

Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a szerződések a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés miatt semmissék (Ptk.200.§ (2) bekezdés). Ugyanakkor azonban kifejtette, a Cstv. 40.§ (1) bekezdésében megfogalmazott tényállások rendeltetése, hogy az adós felszámolása során bejelentett hitelezői igények fedezetét, az adós felszámolási vagyonát csökkentő ügyletek megtámadásának lehetővé tételével eszközt nyújtson az adós és a hitelezők számára az adós kritikus időszakban elidegenített vagyontárgyainak visszaszerzésére. A fedezetelvonó szerződés önmagában nem minősül egyúttal nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző szerződésnek, ezen az alapon a semmisség megállapításához - ha annak tényállása a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott tényállással azonos - többlettényállási elem megállapítása szükséges, melyből éppen a nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés állapítható meg. Pontosan a többlettényállási elem hozzájárulásával lehet a jóerkölcsbe ütköző szerződés semmisségére határidő nélkül hivatkozni, szemben a Cstv. 40.§ (1) bekezdésben meghatározott határidőhöz kötött megtámadással.

Rámutatott arra, hogy a perbeli esetben ilyen többlettényállási elem a ... ingatlannál az élettársi kapcsolat, míg a ... ingatlannál az egyenesági rokoni kapcsolat. Kiemelte, hogy az élettársi kapcsolat a felperesi képviselő III.r. alperes és az I.r. alperes között olyan bizalmi kapcsolatot is jelent, melyből a felperes gazdasági helyzetére vonatkozó belső információk ismerete

következik, s ez az adásvételi szerződés fedezetelvonó hatásával együtt már megalapozza annak nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés miatti semmisségét.

Kiemelte továbbá, hogy a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott tényállásoknak a hozzátartozói minőség nem tényállási eleme, a (3) bekezdés határozza meg törvényes vélelemként a hozzátartozói kapcsolatot. Mivel a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) és b) pontja alapján a szerződések sikeres megtámadására nem kerülhetett sor, nem volt akadálya annak, hogy hozzátartozói kapcsolatot, mint tényt többlettényállási elemként értékelje a bíróság. A Cstv. 40.§ (1) bekezdésben meghatározott tényállások esetén az adóssal szerződő fél bárki lehet. A közeli hozzátartozóval kötött ilyen ügylet azért jelent nyilvánvalóan többletkörülményt a jóerkölcsbe ütközés szempontjából, mert a hitelezők fedezetét elvonó ügylet a közeli hozzátartozói kapcsolat esetén egyrészt feltételezi a hitelezők kielégítési alapjának elvonására irányuló szándékegységet, másrészt a hozzátartozói kapcsolatot a rokoni viszonyokban érvényesülő erkölcsi szabályokkal összeegyeztethetetlen módon, meg nem engedett célra használja fel. Egyebekben egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával.

Az I.-II.r. alperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet ellen, melyben kérték - tartalmában - a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását oly módon, hogy a Kúria az I. és II.r. alperesekkel szemben előterjesztett keresetet teljes egészében utasítsa el. Kérték a felperest kötelezni a perköltség viselésére. Állították a Ptk.200.§ (2) bekezdésének, a Cstv.40.§ (1) bekezdésének, a Ptk.206.§ (1) bekezdésének megsértését.

A másodfokú bíróság a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) és b) pontjában szabályozott eseteken túlmutató tényállási elemként értékelt egyetlen körülményt, amelyre hivatkozva alkalmazhatónak találta a Ptk.200.§ (2) bekezdését.

Hangsúlyozták, hogy egyetértenek a másodfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, mely szerint a semmisségi okra a felszámolás alatt álló adós csak akkor hivatkozhat a Cstv. 40.§ (1) bekezdésben meghatározott jogcímek helyett, ha van egy többlettényállási elem. Ugyanakkor a másodfokú bíróság tévesen értékelte a tényállást, mert csak egy körülményt értékelt ilyen többlettényállási elemként, a hozzátartozói viszonyt.

Hivatkoztak arra, hogy egy szerződés akkor minősül nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközőnek, ha a szerződés tartalma vagy a kívánt célja, joghatása, sérti a társadalom általánosan kialakult erkölcsi elvárásait. A felperes azért állítja a jóerkölcsbe ütközést, mert álláspontja szerint az átruházások valójában ingyenesen történtek (ez a szerződés tartalma), azért, hogy a hitelezők elől a vagyon

kivonásra kerüljön (a szerződés célja).

Nem vitatták, hogy a szerződések megkötése során hozzátartozók jártak el, de ez - álláspontjuk szerint - irreleváns, mert ettől a szerződések a felperesek által megjelölt tartalmukban és elérni kívánt céljukban nem lesznek súlyosabban vagy enyhébben jóerkölcsebe ütközők.

Utaltak a BDT2007.1686. számú eseti döntésben kifejtett álláspontra, melyből azt a következtetést vonták le, hogy a hozzátartozói kapcsolat alapján nem vethető fel a jóerkölcsebe ütközés. A Cstv. 40.§ (1) bekezdésében írt tényállási elemeket bárki megvalósíthatja, s hozzátartozók esetében csak a bizonyítási teher fordul meg a (3) bekezdés alapján. Mindebből azt a következtetést vonták le, hogy a hozzátartozói viszony nem többlettényállási elem, hanem egy olyan körülmény, amelynek a jogalkotó sem tulajdonított jelentőséget. Helytelen a hozzátartozói viszonyt a Cstv. tényállásain túlmutató olyan, a társadalom általános erkölcsi elvárásaiba ütköző többletkörülménynek tekinteni, amely megalapozná a Ptk.200.§ (2) bekezdése szerinti jogcím alkalmazását.

Az I.r. és III.r. alperes közötti élettársi kapcsolatra, továbbá ezáltal a belső információk ismeretére vonatkozó másodfokú bírósági állásponttal kapcsolatban állították, hogy az téves, mert az élettársi kapcsolatból nem következik az információk ismerete, másrészt pedig a per tárgya nem a belső információkkal való visszaélés.

A hozzátartozók közötti szándékegységre vonatkozó másodfokú bírósági megállapítás, illetve a rokon viszonyok felhasználása körében felhívták a figyelmet arra, hogy itt a Cstv. 40.§ (1) bekezdésének okaira utalt a bíróság.

A Pp.206.§ (1) bekezdésének megsértése körében kifejtették, hogy a bíróság a bizonyítékokat nem a maguk összességében értékelte, hanem egyoldalúan.

E körben utaltak a végelszámoló mulasztásaira, s állították, hogy a felperes nem volt fizetéseképtelen helyzetben, ezért vagyonkimentési szándék sem merült fel.

Állították továbbá mind a két ingatlan esetében a vételár kifizetését, mely - álláspontjuk szerint - a tanúk vallomása kellően alátámasztott. Hivatkoztak arra, hogy a perben kirendelt szakértő is megállapította, miszerint a könyvelési iratok hiányosságából nem lehet következtetni a szerződések alapján történt pénzmozgások könyvelésének megtörténtére vagy hiányára.

Hivatkoztak arra is, hogy a jogerős ítélet ellentétben áll a büntető bíróságnak a III.r. alperessel szemben hozott ítéletben foglalt ténymegállapítással. Azzal, hogy a jogerős ítélet megállapította a ... ingatlannal kapcsolatos adásvételi szerződés színlelt voltát, ellentmondásba került a büntető ítélettel. A III.r. alperest adócsalás miatt azért ítélték el, mert a ...

ingatlan eladását a felperes nem tüntette fel az adóbevallásában és az ahhoz kapcsolódó ÁFA-t nem fizette meg. Vételár hiányában ÁFA-fizetési kötelezettség sem keletkezett volna.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és az alperesek felülvizsgálati perköltségben történő marasztalását. Kiemelte, hogy a felperes 2000-től nem adott le mérleget, 2003-ban már nem volt könyvvizsgálója, ezért indult ellene a törvényességi felügyeleti eljárás. A III.r. alperes a társaság iratait nem adta át, számviteli kötelezettségének nem tett eleget és a társaság helyzetének áttekintését eleve jelentősen megnehezítette.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján és azt alaptalannak találta az alábbi indokok miatt.

A felülvizsgálati eljárásban már nem volt vitás, hogy a Cstv. 40.§-a alapján indított kereset nem zárja ki azt, hogy ezzel párhuzamosan a Ptk. szabályaira hivatkozással is előterjesszen keresetet az arra jogosult, a két jogszabály nem zárja ki egymás alkalmazását. Ugyanakkor helytállóan fejtette ki a másodfokú bíróság, hogy ha a jogosult a Cstv. 40.§-ában előírt kereset előterjesztési határidőt elmulasztotta, nem használhatja a Ptk. szabályait arra, hogy mulasztása jogkövetkezményeit elhárítsa. Ebből következően, ha a Cstv. 40.§-a szerinti keresetet elő lehetett volna terjeszteni az alapul szolgáló tényállás alapján, de az arra jogosult azt elmulasztotta, a Ptk-ra történő hivatkozással előterjesztett keresete csak akkor alapos, ha a Cstv. 40.§ (1) bekezdés a) és b) pontjaiban megfogalmazott törvényi tényálláshoz képest fennálló többlettényállást bizonyít.

A felülvizsgálati eljárásban abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az I.-II.r. alperes vevők és a felperes vezető tisztségviselője (a III.r. alperes) közötti hozzátartozói viszony ilyen többlettényállásnak minősül-e.

Az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben kifejtették, hogy a jóerkölcsebe ütközés megállapításakor a szerződés tartalmát, kívánt célját, joghatását kell vizsgálni, hogy az sérti-e a társadalom általánosan kialakult erkölcsi elvárásait.

A Kúria álláspontja szerint - az alperesek által állítottal ellentétben - a jelen eljárásban vizsgált szerződések célja nem csupán a vagyon hitelezők előli elvonása, hanem a vagyontárgyaknak a felperes képviselője részvényese hozzátartozói számára történő biztosítása volt.

Egy gazdasági társaság megalapításával a tulajdonos az alapításra szánt vagyonrészét átadja a társaság számára, s ettől kezdődően a tulajdonosnak a társaság fennállása alatt csak a társasági törvény által biztosított jogosítványai vannak a társaságban levő

tulajdonrésze (üzletrész, részvény) tekintetében. A tulajdonos (részvényes) a társasági törvényben meghatározott módon kaphat közvetlenül kielégítést a társaság vagyonából (osztalék, stb.), s a társaság megszűnésekor juthat csak esetlegesen vagyonhoz a a hitelezők kielégítése után fennmaradó vagyon tulajdonosok közötti szétosztása során. A társaság vagyona tehát nem a tulajdonos vagyona, ezért nincs joga arra sem, hogy a tulajdonos-vezető tisztségviselő a saját hozzátartozói számára juttasson olyan vagyont, amely egyébként a hitelezőket illette volna meg.

Az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben arra is hivatkoztak, hogy a tanúk kellően alátámasztották a vételár kifizetésének a tényét, és a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által tévesen megállapított tényállásra alapította jogerős ítéletét. A Kúria az iratokat áttekintve megállapította, hogy az elsőfokú bíróság széleskörűen lefolytatta a bizonyítási eljárást, meghallgatta a tanúkat, de a tanúk vallomásából egyértelműen nem volt megállapítható, hogy a pénz kifizetése megtörtént-e vagy sem. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, helyesen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat a tényállás megállapítása során és így helytállóan állapította meg azt, hogy az ingatlanokért fizetendő vételár kifizetésére nem került sor. Ezt sem a tanúvallomások, sem egyéb bizonyítékok kétséget kizáróan nem támasztották alá.

A perben kirendelt szakértő véleménye, melyben a könyvelési iratok hiányosságára, és az abból megállapíthatatlan tényekre hivatkozik, nem támasztja alá a vezető tisztségviselő hozzátartozóinak állítását. A vezető tisztségviselő kötelezettségének elmulasztása miatt alakult ki a szakértői véleményben megállapított helyzet, s a mulasztásából fakadó hiányosságra a mulasztó személy hozzátartozói megalapozottan nem hivatkozhatnak.

A Kúria álláspontja szerint a jogerős ítélet nem áll ellentétben a büntető bíróság ítéletében foglalt ténymegállapítással sem. Az ÁFA-fizetési kötelezettség ugyanis nem a vételár megfizetéséhez, hanem a szerződés alapján történő számla kiállításához kapcsolódik.

A kifejtett indokokra tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperesek felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni a felperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a felperes jogi képviselétével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.)IM. rendelet 3.§ (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5)-(6) bekezdése, és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg. Az alperesek teljes személyes

*költségmentessége folytán le nem rótt illetéket a 6/1986.
(IV.26.)IM. rendelet 13. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.*

Budapest, 2013. június 27.

*Dr. Török Judit sk. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea sk. előadó
bíró, Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. bíró*